

Följder av ett ostringent finger

Låg profil? Nja. Kanske var han mer åt det blyga hållet. I alla fall i grupp. Eller så kan man säga att han var undantaget som bekräftar samtidsregeln: Ta plats. Kjell. Nog kunde han önska att han kunde ta i alla fall lite mer utrymme. Forma de där orden som fanns i honom. Med munnen. Säger. Påverka. Men kraften som krävdes att ta plats i grupp var alltför utarmad för att det skulle vara värt annat än i yttersta nödfall.

Antalet pulsslag i minuten vid riktad gruppuppmärksamhet: säkert 220. Om någon vetat vad ett finger i luften avkrävde honom, hade de kanske uppmärksammat det och gett honom ordet?

Sammanhanget: en stor matbutik med hög omsättning. Belägen i ett av alla de handelskvarter i Stockholms ytterkant.

Nu var det möte och personerna i rummet hade alla ett ansvarsområde. Avdelningschefer med sitt territorium.

På plats: Butikschefen Johan. Arne som basade över charken. Annelie som ansvarade för Frukt och grönt. Zannastina som chefade för Hygien och skönhet. Ahmed ansvarig för Frys. Reinhart för Bröd och bageri. Och så Kjell, avdelningschef för "Barn".

"Barn" som för ett halvår sedan inte bara inneburit barnmat, ersättning, välling, blöjor, bitleksaker och nappar utan även en stor leksaksavdelning. Då hade avdelningen utgjort en ganska imponerande area i sammanhanget. Sex dubbla hyllrader med en stor skyltzon i mitten. Utöver frukt och grönt, den största kvadratmässigt. Butiken hade varit stor på Lego och Brio. Och Kjell fick ofta direkt feedback från kunderna. En och annan muttrade naturligtvis: "Jaha, inte visste jag att bollar och dockor gick att äta." Och hänvisade till att de befann sig i en matbutik. Men mest fick han höra att det var så bra att man kunde handla både mat och kvalitativa presenter till barnen i en och samma butik. Att det var så skönt att man slapp åka in till stan. Och i det mötet kunde Kjell svara. I mötet med kunder var Kjell inte blyg. Varesig det rörde sig om ros eller ris. Och i mötet med barn var han rent fantastisk. Lyssnande, uppmärksam, uppfinningsrik, nyfiken och bekräftande. Det var det där med makt, övertag och många människor i grupp som stressade honom. Ett kroppsminne från skolan.

Sedan sex månader var leksaker borttagna ur sortimentet. Butiken skulle ge sig in i kampen om en position på ekomarknaden. Och skulle man bli tagen på allvar och dessutom verka för en klimatsmart hållning, fick en betydande del av hem och hushåll och hela leksaksavdelningen stryka på foten.

Det hade tagit Kjell hårt. Det var inte bara det att han i och med det berövades kontakten med barnen och de positiva föräldra-kunderna. Han gick också miste om skyltningen. Hans kreativa frizon. Där hade han byggt upp allt från traditionella butikspyramider till legovärldar i vinterskrud inför jul. Och hans kreationer hade blivit en grej. En förväntan. En upplevelse rent av. Han älskade att se barnens stora ögon. Höra deras "wow". Och se hur tacksamma föräldrarna var. Hur de kunde lämna barnen bland leksakerna medan de handlade, och känna sig trygga med att de stannade. Eftersom det fanns så mycket att titta på. Och drömma om. Och tjata om ja, visst. Men att föräldrarna fick handla i lugn och ro var ofta värt. Värt lite tjat. Och kanske en liten inslagen överraskningspresent från 20-kronorskorgen. Något som kommit att bli en inte obetydlig del av dagskassan. Speciellt på helger. "Mamma, pappa, får jag välja en present istället för godis?" hördes inte sällan barnröster säga på lördagarna. Presenterna var Kjells egen idé. Kunde vara en bil. En studsboll. En nyckelring. En plastfigur från en barnfilm som inte längre var så populär. Inslagningen stod han själv för. Och pappret var förra säsongens förpassade rullar. En dag i veckan stannade han en obetald

timme eller två och paketerade presenter.

För att han ville. Ge barnen det lilla extra. Då.

Nu. Mötesdeltagarna fick lyssna till en ekonomisk dragning. Månadens siffror. Avdelningen för avdelning. Butiken gick med knapp vinst. Och hade långt ifrån marginalerna som innan eko-satsningen. Och det var uppenbart att avvecklingen av leksaker märktes i intäkten.

”Vi måste attrahera barnfamiljerna igen. Men hur fan gör vi?” Johan var bekymrad. Kjell ville säga: ”Låt oss gå tillbaka! Jag kan få butiken på rull igen bara vi går tillbaka.” Men han sa inget. Det gjorde däremot Arne: Hörni, jag har en jävla bra kontakt. En riktig doer i butiks och underhållningsbranschen. Han köper upp gamla förpassade sådana här bilar och sånt ungarna kan köra om man stoppar i en peng, och säljer dem vidare för en struntsumma. Vad säger ni om att investera i några sådana. Ställa dem där vi har blomstervagnarna. Och göra som en liten nöjespark.” Arne gjorde situationstecken med fingrarna när han sa liten nöjespark. Det hummades lite i gruppen. I Kjell väcktes en oro. En oro för vad som skulle kunna hända. Och med pulsen hamrande i tinningarna satte han upp ett finger i luften. För att markera att han hade något att säga. Något viktigt.

”Men blommorna då?” undrade Ahmed. ”Var ställer vi dem?” ”Dem kan vi ställa intill spel och tobak, på kortänden där ni vet, där det bara står några tomma tidningsställ” Föreslog Annelie. ”Men är bilarna inte hemskt fula och gamla då?” Bekymrade sig Reinhart. ”Nej, men alltså de kanske kan vara lite sjsyst, nästan lite retro uppmuntrade Zannastina. Jag tycker vi kör.”

”Ja, och så har vi en invigning!” Fyllde Annelie i. ”Med sånt här godisregn! Vi har ju massor av lådor med utgången från i påskas. Ungar bryr sig ju inte om det är lite gammalt, bara det är socker” När Annelie sa socker, himlade hon med en konstruerat galen blick. Och Kjells puls hamrade än hårdare. Men hans finger förblev ouppmärksammat.

Och så kom det sig att butiken beställde en bil, en karusell och en helikopter från Arnes kontakt. Väl på plats blev de varse att Åkdonen tog tior och gamla femmor. Men man tejpade för springan för femmor. Och skrev ”Kör försiktigt på tejp”. Och så blåste man upp ballonger. Och en gråmulen lördag var det invigning. Med ansiktsmålning och regn av gammalt påskgodis.

Den lilla nöjesparken blev mycket riktigt en barnmagnet. Ända tills helikoptern en dag tog ut sin rätt som förpassat åkdon. Fick ett frispel och tillfogade ett barn en svårt klämd hand, med risk för bestående men. Med försäkringskrav, negativ press och en avstängd ”nöjespark” som påföljd.

”Jag försökte säga detta. Att det var en stor säkerhetsrisk.” Tog Kjell sig modet att säga, medan pulsen hamrade som en liten slagborr i tinningarna, på det efterföljande krismötet. En situation som inte ens kunde tysta honom.

”Ja, han sträckte faktiskt upp fingret vid flera tillfällen när Arne föreslog nöjesparken.” sa Zannastina. ”Men då kan han inte sträckt upp fingret tillräckligt högt.” fräste Annelie och fortsatte: ”Man måste ju sträcka upp det över huvudet liksom. Om det ska synas.” Och hon visade. ”Eller väldigt rakt” bröt Arne in. Och demonstrerade med ett finger som nästan lutade bakåt och vitnade för att han spände det så. ”Eller en hand kanske syns mer?” föreslog Ahmed. ”Man kanske måste hålla upp en hel hand. Som i skolan liksom?” Ja, eller ett finger funkar väl, men det måste vara stringent? Suckade Johan.

”Stringent! Vilket bra ord. Vänta jag skriver det i protokollet.” Och Annelie, skrev:

Paragraf 5: Hölls diskussion kring händelse med olyckshelikoptern. Konstaterades att händelse hade kunnat förhindras om Kjell påkallat uppmärksamheten med ett mer stringent finger. Låter det bra?”

Och ingen hade några invändningar.

Och så kom det sig vidare att olyckshelikoptern och de andra åkdonen fraktades bort en torsdag efter stängning. Och att Kjells inkonsekventa finger fick skulden för att butikens nysatsning på barnen gick åt skogen. Och att chefen med det fick fog för att justera personalstyrkan efter de fortsatt sjunkande marginalerna. Och gav Kjell sparken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren EssyB med Poeter.se id #138264 innehar upphovsrätten